

men behandles som en med disse ligestillet Institution. Udvalget slutter sig til disse Ønsker fra Privatbanernes Side.

Under Sagens Behandling i Udvalget har der været fremsat forskellige Ændringsforslag, hvorved man har gjort Forsøg paa allerede nu at træffe endelig Bestemmelse om den fremtidige Ordning, saaledes at man derved imødekommer de mange og forskellige Hensyn, som bør tages. Der har saaledes i Udvalget været fremsat et Forslag til Ordningen af Statens Tilsyn med Jærnbanner, der findes aftrykt som Bilag I til nærværende Betænkning, hvilket Forslag i Hovedtrækkene gaar ud paa Ansættelsen af en Statstilsynsmand (§§ 1—2), Oprettelsen af et 2det Kontor under Ministeriet for offentlige Arbejder, hvorunder henlægges det almindelige Tilsyn, som fra Statens Side skal føres med Driften af private Baner (§ 3), Ansættelsen af en Inspektør, der for Ministeren udøver det specielle tekniske Tilsyn med Anlæg og Drift af de private Baner (§§ 4—8), samt forskellige Overgangsbestemmelser.

Et Flertal i Udvalget har imidlertid næret stor Betænkelighed ved den saaledes foreslaaede Oprettelse af et 2det Kontor med Ansættelse af en Kontorchef m. v., og da saavel dette som Ansættelsen af en Statstilsynsmand og Udnævnelsen af en teknisk Inspektør neppe vilde faa praktisk Betydning før 1. April 1910, er der indenfor Udvalgets Flertal opnaaet Enighed om at foreslaa en rent midlertidig Ordning, som i det væsentlige gaar ud paa at indskrænke Lovforslaget til kun at omfatte de Bestemmelser, som indeholdes i det af Regeringen fremsatte Lovforslags § 4, med ganske uvæsentlige, hovedsagelig redaktionelle Ændringer.

Naar den af Udvalgets Flertal saaledes foreslaaede *midlertidige Ordning* bliver vedtagen, betragter man det efter alt, hvad der er passeret i denne Sag, som givet, at der ikke i Tidsrummet indtil 1. April 1910 fra Administrationens Side foretages noget,

der forhindrer en Ordning i den foran antydede Retning, saaledes at Lovgivningsmagten til den Tid kan staa ganske frit med Hensyn til Sagens endelige Løsning.

Et *Mindretal* (Juul-Rysensteen) har ikke kunnet slutte sig til Flertallets Ændringsforslag, der uden at løse Kommissariatsforholdene kun berøve veltjente Embedsmænd en Del af de Indtægter, de efter deres Kaldelse havde en berettiget Forventning om at beholde, saa længe de forblivende i Embedet tilbørlig varetog deres Pligter, hvilket ingen har benægtet hidtil at være sket. Berøvelsen heraf vil oven i Købet ej heller fritage Privatbanerne for Udgifterne til Tilsynet, idet disse vedblivende skulle udredes af Privatbanerne, men betales til Statskassen i Stedet for til de dertil berettigede Kommissarier.

Man vil maaske indvende, at Kommissarierne ere sportellønnede og derfor ikke have Krav paa de dem tillagte Honorarer. Disse vare dem dog ved Kaldelsen med kgl. Udnævnelse tilsagte, og at de ikke overskrede en passende Betaling for Arbejdet, ejheller fremtidig ville gøre dette, er jo sikret ved, at Ministeriet bestemmer Størrelsen for hvert enkelt privat Baneanlæg.

Den Gang man ved Lov 19. Februar 1861 forandrede Retsbetjentes og Magistratsembeders Lønninger fra Sportelløn til fast Gage, lod man paagældende Embedsmænd, saa længe nogen blev i det Embede, han før Loven var kaldet til, beholde den betydelig større Embedslønning ved Sportlerne, end han vilde have faaet, hvis han skulde nøjes med den for Embedet efter den ny Lov fastsatte Gage, i den rigtige Erkendelse af, at man maatte fastholde den Lønning, hvorefter vedkommende havde søgt og faaet Embedet. Staten maa selvfølgelig holde givne Tilsagn, enten det gælder mange Embedsmænd eller som her kun et indskrænket Antal Mænd. Prin-